

overtagne eller eksproprierede Brændselsmaterialier, og ved Ændringsforslagene Nr. 14 og 15 vil man præcisere, at den Arbejdskraft, der eventuelt skal rekvireres i Kommunerne, selvfølgelig ikke skal rekvireres ensidigt, saa at man skulde foretage en særlig stor Udskrivning af Arbejdskraft i en Kommune, der ligger i umiddelbar Nærhed af Skove eller Moser, men at man naturligvis vil udskrive Arbejdskraften saaledes, at en Kommune ikke kommer til at yde mere, end den er i Stand til, og end ret og rimeligt er. Man vil selvfølgelig fortrinsvis have Opmærksomheden henvendt paa at søge Arbejdskraften i de Kommuner, som rekvirerer Brændselet, og endelig vil man præcisere, at den Pligtkørsel, der eventuelt bliver Tale om, ikke skal udføres gratis, men kun skal ske imod Betaling. Ved Ændringsforslag Nr. 16 tilsiges der de Personer, som bliver kendt pligtige til Arbejde udenfor deres Hjem, at de ikke derved mister den Forsørgelsesret, de har erhvervet i deres Opholdskommune, men at deres Forsørgelsesret bliver hvilende, og at de bliver ligestillede med det Mandskab, der udskrives til Soldatertjeneste. Maa jeg for øvrigt indskyde den Bemærkning, at det er muligt, at det, naar den videre Udførelse af Loven finder Sted, vil vise sig, at det for Forbrugerne navnlig i Byerne kan være vanskeligt at faa Brændselet transporteret til Forbrugsstedet, og det kan formentlig blive nødvendigt paa en eller anden Maade at sikre Forbrugerne Befordring af de Brændselsmaterialier, de køber, og som de ikke selv er i Stand til at faa transporteret til sig paa rimelige Vilkaar, maaske slet ikke kan faa transporteret til sig.

Til § 13 er der stillet 3 Ændringsforslag. Det første gaar ud paa, at Arbejdsløshedskassens Hovedkontor skal høres om, hvorvidt der i paagældende Tilfælde er ledig Arbejdskraft eller ej, paa samme Maade som Arbejdsanvisningskontoret skal høres. Ved Ændringsforslag Nr. 18 fastslaas det, at den private Brændselsproducent ikke for sig kan forlange Pligtkørsel, men at det kun er det offentlige, der kan forlange, at der af Ejere af Køretøjer skal stilles Køretøjer til Raadighed, for at Brændselsmaterialierne kan føres frem. Ved Ændringsforslag Nr. 19 tilsiges der Kommunerne Ret til at faa rekvireret Kørsel af Brændsel til nærmeste Havn eller til nærmeste Jernbanestation, naar det godtgøres af paagældende, at Brændselet ikke

ad frivillig Vej kan blive transporteret dertil. Det gælder i højeste Grad om at faa indført Bestemmelser i Loven, der gør det muligt i paakommende Tilfælde at tvinge Brændselet frem til de Steder, hvor det skal bruges, og det er ikke nok, at Tørv skæres i Moserne og fremskaffes i tilstrækkeligt Omfang, hvis man ikke kan faa Tørvene kørt ud til Forbrugerne, og det samme er Tilfældet med Brændselsmateriale, der fremskaffes i Skove eller andre Steder.

Der stilles dernæst Forslag om, at § 15 skal udgaa. Udvalget er af den Formening, at Paragraffen er overflødig, og at den endog, som Forholdet nu en Gang er, kunde tjene som Paaskud for enkelte Brændsejere til ikke i Tide at gøre deres Pligt, og efter at de havde faaet Lejlighed til i nogen Tid at unddrage sig fra at gøre deres Pligt, vilde det maaske kunne være vanskeligt nok at faa de Arealer udnyttet, som de paagældende er i Besiddelse af.

Det sidste Ændringsforslag, Nr. 21 til § 18, indeholder Bestemmelsen om, at Loven tidsbegrænses og ophører at gælde den 1. April 1918.

Hermed har jeg, tror jeg, i alt væsentlig gjort Rede for de Ændringsforslag, der er stillede, og jeg skal anbefale dem alle til Vedtagelse i det høje Ting. Jeg maa maaske endnu gøre den Bemærkning, at jeg tror, det vil være nødvendigt til tredie Behandling at stille et Ændringsforslag til § 11 som Følge af andre Ændringsforslag, der er stillede, og ligeledes er der Grund til at overveje, om man ikke bør foreslaa en Ændring, der gaar ud paa, at ligesom man kan ekspropriere Brændselsmateriale og Arealer, hvori der findes Brændselsmateriale, skal man kunne ekspropriere Spormateriel for at faa Brændselsmaterialierne ført frem til de Steder, hvor de skal bruges. Jeg forbeholder mig til tredie Behandling at stille Ændringsforslag i den Retning, jeg her har anført.

Jensen-Sønderup: Den meget korte Tid, der hengik mellem dette Lovforslags Forelæggelse og dets første Behandling — jeg tror, det vil ses af Rigsdagstidende, at det var 5 Minutter —, medførte selvfølgelig, at der ikke ved Sagens første Behandling kunde siges noget hverken om de mere principielle Bestemmelser i Lovforslaget eller om dets Detailler, og det sene Tidspunkt, paa hvilket Lovforslaget er kommet frem, og som gjorde det ret nødvendigt, at første Behandling af Lovfor-